



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci
žalobce **JUDr.P.Z.,,** bytem..., proti **žalovanému**
Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti
rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2012, čj. DSH/3523/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Blovice, odbor správní a vnitřních věcí (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), rozhodnutím ze dne 26.10.2011, č.j. MUBlov 15940/11/OV/Šab (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), shledal JUDr. P.Z., (dále jen „*žalobce*“) vinným jednak z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jednak z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 a) téhož zákona. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že „*dne 18. července 2011 v době kolem 09:00 hod. jel v obci Kotousov po pozemní komunikaci č. I/20 ve směru jízdy od obce Chocenická Lhota směrem na obec Chocenice s osobním vozidlem zn. Mercedes-Benz, RZ..., kde na přímém úseku po projetí levotočivé zatáčky vyjel se svým*

vozidlem vpravo mimo komunikaci, kde pravou přední částí narazil do betonové zábrany, kterou poškodil a dále vjel vpravo přes chodník na travnatou plochu, kde pravým bokem vozidla narazil do oplocení pozemku domu č.p. 2 majitele M.V., nar..., trv. byt... a dále do oplocení pozemku parc. č. 21/1 majitele Ing. J.K., nar..., trv. bytem... a dále poškodil obrubníky chodníku a kanál na tomto chodníku, čímž způsobil škodu majiteli obci Chocenice, když tímto svým jednáním způsobil hmotnou škodu v celkové výši 130.000 Kč (oplocení domu č.p. 2 - 15.000 Kč, oplocení pozemku parc. č. 21/1 - 5.000 Kč, chodník a jeho součásti v obci Kotousov - 20.000 Kč, osobní vozidlo Mercedes-Benz - 90.000 Kč) a následně se v Fakultní nemocnici Plzeň-Bory podrobil po pozitivní dechové zkoušce lékařskému vyšetření odběrem krve, kde mu bylo v 11:45 hod. naměřeno 0,48 g/kg alkoholu v krvi a v 12:15 hod. mu bylo naměřeno 0,42 g/kg alkoholu v krvi, když dle vypracovaného znaleckého posudku měl v době nehody nejméně 0,81 g/kg alkoholu v krvi.“ Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a současně stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 2.500 Kč.

O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím vyhotoveným dne 14.3.2012 pod č.j. DSH/3523/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že pod bodem I. změnil část textu ve výroku prvostupňového rozhodnutí začínajícího slovy „a ukládá mu podle § 11 odst. 1 písm. b), c), § 12 odst. 1 a § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu“ (2. strana rozhodnutí uprostřed) a **nahradil** jej slovy: „a ukládá mu podle § 11 odst. 1 písm. b), c), § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu “ a za poslední odstavec na druhé straně rozhodnutí **doplnil nový odstavec** ve znění „Do doby zákazu činnosti se podle ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu **započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 18. 7. 2011, kdy byl obviněnému zadržen řidičský průkaz policistou dle ust. § 118b zákona o silničním provozu, do data 8. 8. 2011, kdy mu byl na základě téhož dne doručené výzvy k jeho vyzvednutí vzhledem k zastavení řízení o zadržení řidičského průkazu vydán na Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů.**“ Pod bodem II. výroku žalovaný ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobou ze dne 30.3.2012 žalobce požadoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobce především konstatoval, že napadá obě rozhodnutí, jelikož v době, kdy došlo k dopravní nehodě v obci Kotousov, vozidlo Mercedes- Benz, rz: ..., neřídil, neboť toto vozidlo řídila osoba blízká, na což se již od počátku odvolával.

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů shledává žalobce nezákonnými, protože v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nedostatečně zjistily stav věci, o stavu věci jsou pochybnosti, které dle žalobce nebyly odstraněny ani v rámci odvolacího řízení. V rámci prvostupňového řízení nebyly provedeny všechny relevantní důkazy, přičemž žalobce nebyl řádně poučen o svých právech a povinnostech. Správní orgán musí z úřední povinnosti zjistit skutečný stav věci, kdy důkazní břemeno leží na něm.

Žalovaný staví svou argumentaci na listině označené jako Protokol o vyloučení technické závady, kde žalobce podepsal předepsaný text, že byl řidičem vozidla a že řídil vozidlo, které bylo v řádném technickém stavu. Tuto listinu žalobce podepsal dne 18.7.2011, tedy v ten samý den, kdy došlo k dopravní nehodě. Jak vyplývá z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sepsaném na základě lékařské prohlídky lékařem dne 18.7.2011, došlo vlivem dopravní nehody ke zranění žalobce, konkrétně k otřesu mozku. Žalobce tudíž nebyl způsobilý při podepisování protokolu plně si uvědomit, že podpisem listiny nestvrzuje pouze vyloučení technické závady na vozidle jako příčiny dopravní nehody, nýbrž sám sebe ustanovil řidičem vozidla, aniž by si význam toto textu uvědomil a s tímto spojil další následky z listiny vyplývající.

Zároveň žalovaný argumentoval výpovědí poškozené Vokáčové. Žalovaný (správně zřejmě žalobce) nepochybně, že svědkyně mohla vidět pravý bok vozidla v konečném postavení způsobeném dopravní nehodou, ovšem ta ve své výpovědi uvádí několik rozporů. Nejprve u policie uvedla, že přes vzrostlé túje nemá výhled na vozovku, aby následně uvedla, že sledovala vozidlo po celou dobu průběhu dopravní nehody, tedy již před tím, než se setrvačností objevilo na pozemku pana K., ale i v ten moment, kdy narazilo do betonové bariéry a poškozovalo plot pana V. Jelikož se jedná o paní staršího data narození, mohla si dotvořit svůj názor o vjemové pocity, které se však fakticky nestaly a tyto replikovat správním orgánu jako pravdivé. Správní orgán považoval tvrzení svědkyně za prokázaná, aniž by blíže šetřil, v jakém místě na zahradě stála, a jaké měla rozhledové podmínky vzhledem k množství osázených stromků v rámci celého pozemku, nejen tedy podél oplocení pozemku pana V. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvádí, že svědkyně musela nutně vidět osobu vystupující levými dveřmi, tj. dveřmi pro řidiče. Ovšem to není možné vzhledem k postavení vozidla, kdy dveře byly umístěny na opačnou stranu, než je pozemek pana V. a vzhledem k ztmaveným sklům vozidla. Ačkoli svědkyně tvrdí, že po celou dobu nespustila vozidlo ze svého zorného pole, tvrzení lze stěží uvěřit již vzhledem ke vzrostlým tújím a k porostu na pozemku pana V., který jí musel zastínit výhled na vozidlo. Osoba řidiče pak měla dostatek času vystoupit z vozu a nezpozorována svědkyní se vzdálit, zatímco žalobce mohl předsednout na místo řidiče s úmyslem vystoupit z vozu dveřmi u řidiče vzhledem k zablokovaným dveřím u spolujezdce vlivem dopravní nehody, která měla za následek zdeformování pantů dveří. Z předloženého plánu dopravní nehody PČR správní orgán I. stupně hodnotí umístění místa řidiče vozu jako evidentně viditelné, aniž by zhodnotil vzrostlý porost na pozemku pana V., postavení svědkyně na zahradě a její případné výhledové možnosti. Správního orgán I. stupně, který uvedl ve svém rozhodnutí, že z fotografií č. 25 a 26 je patrné, že z místa konečného umístění vozidla je vidět na zahradu pana V. a je tedy zcela logické, že i ze zahrady pana V. bylo vidět na místo, kde vozidlo zastavilo, došel k této tezi nesprávně aplikovaným důkazem opaku, jelikož tento nezohlednil vzrostlý porost na pozemku pana V., jak vyplývá z rozsáhlé fotodokumentace. Žalobce je rovněž přesvědčen, že poškozená V. vypovídala s úmyslem majetkové náhrady za poškozený plot, jelikož hodnota poškozeného plotu nedosahuje ani poloviny vyplacené částky pojišťovnou Kooperativa ve výši 40 470 Kč, k čemuž žalobce dospěl po kvalifikovaném dotazu u fyzické osoby podnikající jako zedník a dotazem ve specializovaném obchodu se stavebním materiálem.

Podle žalobního tvrzení dále správní orgán I. stupně neprovedl všechny důkazy navržené žalobcem, který požadoval vyhotovení znaleckého posudku či odborného vyjádření technika kvůli nefunkčnosti airbagu spolujezdce. Přitom je i bez návrhu povinností správního orgánu zjistit důkazy za účelem objektivního zjištění stavu věci a provést je. Jako podpůrný důkaz ohledně řízení vozidla žalobcem správní orgán I. stupně uvedl, že byl aktivovaný airbag pouze na místě řidiče. Žalobce namítal nefunkčnost airbagu, avšak správní orgán se tímto v rámci správního řízení nikterak nezaobíral, neprovedl kvalifikovaný dotaz na odborném pracovišti či nedal vyhotovit případný znalecký posudek; spokojil se toliko s listinou obstaranou Policií ČR, která se dotazem na technika Mercedesu Benz, bez možnosti, aby předmětné vozidlo ohledal, spokojila s jeho teoretickou odpovědí, že folie umístěná na sedáku sedadla se aktivuje v okamžiku obsazení sedadla, což není odvislé na použití bezpečnostních pásů. Tento podklad neměl být připuštěn v rámci správního řízení, avšak správní orgán si ho měl opatřit sám. Z tohoto odborného vyjádření není zřejmá formulace dotazu a vůbec se nehovoří o tom, zda je možné, aby na sedadle někdo seděl a nedošlo k aktivaci airbagu. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvádí, že měl žalobce namítnout technickou závadu na vozidle. Zde se ovšem jedná o takovou závadu, která není zřejmá, dokud nedojde k situaci, ve které se nefunkčnost airbagu projeví, což se stalo až předmětnou dopravní nehodou.

V obou rozhodnutích není ve výrokové části stanovena povinnost odevzdat řidičský průkaz žalobce, což považuje žalobce za imperfektní normu, kdy vzhledem k žádosti o odkladný účinek výkonu rozhodnutí by mohl požádat v neomezené lhůtě.

Konečně žalobce uváděl, že se dobrovolně podrobil dechové zkoušce, ačkoliv nebyl v postavení řidiče, tudíž neměl obavu, že by mohl být za toto sankcionován. V tomto případě považuje vypracování znaleckého posudku za nadbytečný úkon, který jen prodloužil správní řízení a díky kterému mu vznikly větší náklady správního řízení. Nikterak nezastírá, že den předtím popíjel, proto mu byla v krvi nalezena určitá míra alkoholu, což žalobci ovšem jako spolujezdci nemůže být přičteno k tíži.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále reagoval na žalobní tvrzení.

Předně uvedl, že v řízení o přestupku bylo mimo jakoukoli pochybnost prokázáno, že řidičem vozidla v době dopravní nehody byl žalobce. Na základě svědecké výpovědi paní Vokáčové bylo prokázáno, že ve vozidle se nacházela toliko jedna osoba, řidič vozidla, který byl touto svědkyní identifikován jako žalobce. Správní orgán I. stupně v řízení tedy zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dostál tak ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). V té souvislosti odkázal na odůvodnění rozhodnutí, kde se správní orgány obou stupňů věcí důkladně zabývaly. Podle žalovaného žalobce byl v řízení o přestupku řádně poučen o svých procesních právech, o čemž svědčí oznámení o zahájení správního řízení a protokol z ústního jednání ze dne 1. 9. 2011, který žalobce podepsal. Žalovaný dostál své povinnosti důkazního břemena v řízení o přestupku a spáchání přestupků žalobci bez sebemenší pochybnosti prokázal. Námitku žalobce ohledně jeho zdravotní indispozice při podpisu protokolu o vyloučení technické závady označil za účelovou argumentaci. Žalobce jakožto osoba práva

znalá si musí uvědomovat následky, které sebou nese jeho dobrovolné prohlášení. Krom toho o žalobcově vině nebylo v řízení o přestupcích rozhodováno jen na základě jeho písemného vyjádření.

Výpověď svědkyně V. byla podle žalovaného shledána jako věrohodná, jde o nezávislou svědkyni, která neměla žádný zájem na projednávané věci, a škodu, která vznikla na oplocení domu, řešila cestou pojišťovny, tedy není důvodu se domnívat, že by svou výpověď chtěla žalobce jakkoli poškodit, či by měla zájem na výsledku řízení. Výhled svědkyně V. ze zahrady na místo, kde vozidlo řízené žalobcem vjelo na pozemek pana K., je možný, což dokumentují zejména fotografie č. 25, 37 a 39. Dále považoval žalovaný za podstatné, že výpovědi svědkyně jsou konstantní. Tvrzení žalobce, že ve své výpovědi uvedla, že vozidlo viděla po celý průběh nehodového děje, je striktně v rozporu s její výpovědí. Za spekulativní hypotézy označil tvrzení žalobce, že s ohledem na věk svědkyně mohou být její tvrzení o skutečnosti, které se nestaly, dotvořena. Žalovaný dále uvedl, že se ve svém rozhodnutí přímo zaobíral posouzením, v jakém místě dle své výpovědi měla svědkyně stát a s přihlédnutím k pořízené fotodokumentaci je zřejmé, že její výhled na místo, kde zůstalo stát vozidlo po dopravní nehodě, byl možný. Byť na pozemku manželů V. jsou osazeny stromy, tyto neznemožňují výhled na pozemek pana K. Žalovaný se tím, zda mohla svědkyně vidět na levé dveře vozidla (dveře u řidiče), již důkladně zaobíral v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako tím, že tónování skel neznemožňuje volný výhled do vozidla. Žalovaný nikterak nezpochybňuje, že pravé dveře nemusely jít otevřít vzhledem k deformaci po nehodě, avšak vzhledem k tomu, že na sedadle spolujezdce nikdo neseděl, je taková skutečnost irelevantní, stejně jako tvrzení žalobce, že po konzultaci v prodejně stavebního materiálu a se řemeslníkem se žalobci hrazená škoda pojišťovnou jeví příliš velká.

Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobce žádné důkazy v řízení před správním orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení nenavrhoval. Odmítl, že by se správní orgán I. stupně nezabýval neaktivací airbagu u spolujezdce, naopak je zjevné, že prováděl dokazování o počtu osob ve vozidle v době nehody. Dále měl správní orgán I. stupně jakožto podklad pro rozhodnutí k dispozici vyjádření technika firmy Mercedes Benz, který odpověděl na písemný dotaz policistů ze dne 21. 7. 2011 s přesnou formulací otázek. S ohledem na skutečnost, že bylo na základě provedeného dokazování prokázáno, že ve vozidle byla toliko jedna osoba, a to žalobce, nebylo důvodu provádět další dokazování znaleckým posudkem či odborným vyjádřením ohledně případné nefunkčnosti airbagů v předmětném vozidle.

Ohledně námitky, že ve výrokové části žalobou napadených rozhodnutí obou instancí nebyla uvedena povinnost odevzdat řidičský průkaz, žalovavý uvedl, že není nikterak stanoveno, že by tato povinnost musela být ve výroku uvedena. Povinnost vyplývá přímo ze zákona o silničním provozu.

Zpracování znaleckého posudku bylo důvodné a v řízení potřebné k prokázání, zda žalobce v době dopravní nehody řídil pod vlivem alkoholu a jaké hodnoty alkoholu v krvi v dané době měl, což bylo řádně prokázáno. S ohledem na nutnost zpracování znaleckého posudku byly též náklady řízení uloženy žalobci nikoli v paušální výši 1000 Kč nýbrž v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., a 340/2003 Sb., o stanovení paušální částky nákladů řízení o přestupcích ve výši 2500,- Kč

Žalobce v replice ze dne 9.7.2012 tvrdil, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí řadu nepravd a neproověřených věcí, které neuskutečnil. Jako „další skutečnost“ uvedl, že je mu zadržován řidičský průkaz a to více jak 90 dnů, přestože správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, že povoluje odklad výkonu.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších novel (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu by v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání za fikce souhlasu žalobce (č.l. 25 spisu) a výslovného souhlasu žalovaného (č.l. 21 spisu).

O žalobě uvažila následujícím způsobem.

Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu z důvodu porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu z důvodu porušení § 4 písm. a) téhož zákona.

Podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.*

Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.*

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce tvrdí nezákonnost rozhodnutí správních orgánů (není prokázáno, že se přestupků dopustil), která má příčinu v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, především ve vadném hodnocení shromážděných podkladů pro rozhodnutí (protokolu o vyloučení technické závady, výpovědi

svědkyně V. a plánu dopravní nehody vyhotoveného Policií ČR) a dále v nedostatečném zjištění stavu věci (absence znaleckého posudku na (ne)funkčnost airbagu).

Rozhodnou je tak v posuzované věci otázka, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a řádně zhodnoceny podklady pro rozhodnutí a zda určení žalobce jako osoby, která v době a na místě ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeném řídila motorové vozidlo a dopustila se předmětných přestupků, odpovídá skutkovým zjištěním. Žalobce však současně nezpochybňuje, že jeho vozidlem byla způsobena dopravní nehoda.

V žalobě žalobce především poukazuje na skutečnost, že již od počátku se odvolával na to, že vozidlo neřídil on, nýbrž osoba blízká a problematizoval hodnocení důkazů.

Žalobní bod není důvodný.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Na stejnou žalobcovu obranu reagoval správní orgán již v prvostupňovém rozhodnutí. Uvedl, že *„Před rozhodnutím o uznání viny obv. Z. se tedy správní orgán musel nejprve vypořádat s jeho tvrzením, že předmětné vozidlo vůbec neřídil, ale že toto řídila osoba blízká, jejíž údaje odmítl obv. Z. sdělit. Na tomto svém tvrzení pak obv. trval po celou dobu řízení. Prvotně se tedy správní orgán musel zabývat otázkou, zda je možné obv. Z. v přestupkovém řízení prokázat řízení daného vozidla. Správní orgán zde vycházel z faktu, že v přestupkovém řízení má v podstatě obv. stejná práva jako obviněný v řízení trestním a k jednomu z jeho základních práv patří právo hájit se před správním orgánem jakýmkoliv způsobem, tedy i tvrzením nepravdivých údajů. Ve správním řízení pak důkazní břemeno jde k tíži správního orgánu a správní orgán je povinen obv. prokázat opak, tedy v tomto konkrétním případě fakt, že předmětné osobní vozidlo řídil. Správní orgán tedy vyhodnotil zjištěné důkazní prostředky a dospěl k závěru, že všechny provedené listinné doklady tvoří sice důkazy nepřímé, ovšem jejich spojením dojde k jejich uzavření do pevného řetězce, jímž lze vyvrátit tvrzení obv., že dané vozidlo neřídil a naopak jimi lze prokázat vinu obv. Z., tedy fakt, že dané vozidlo skutečně řídil on a že s ním ve vozidle nebyla přítomna žádná další osoba, která by předmětné vozidlo řídila. Jednotný a nenapadnutelný řetězec nepřímých důkazů je pak tvořen především těmito důkazy: z výpovědi svědkyně V. je zcela evidentní, že tato viděla ve vozidle pouze jedinou osobu, ve které při ústním jednání zcela jednoznačně ztotožnila právě obv. Z. Svědkyně uváděla, že vozidla měla pod dohledem po celou dobu od okamžiku, kdy vjelo na zahradu do jejího příchodu k vozidlu. Po celou dobu dle její výpovědi nikdo jiný z vozidla nevystoupil a od vozidla neodešel. Pokud by z vozidla vystupovala nějaká další osoba, musela by ji tedy nutně svědkyně V. vidět, což ovšem ona při svědecké výpovědi zcela jednoznačně vyloučila. Svědkyně obv. nijak blíže nezná a nemá tedy ani žádný důvod svědčit nepravdivě vůči jeho osobě, a to ani s ohledem na způsobenou hmotnou škodu, která již byla v době podávání její svědecké výpovědi řešena pojišťovnou. Výpověď svědkyně pak potvrzují i další provedené důkazy - z pořízené fotodokumentace je patrné, že vozidlo zastavilo až v prostoru zahrady pana K. (fotografie č. 24, 25, 26, 27, 28, 31, 33, 36). Z těchto fotografií je více než patrné, že vozidlo skutečně zastavilo až na zahradě pana K. a pořízené fotografie konečného*

postavení vozidla po nehodě pak zcela jednoznačně vyvracejí tvrzení obv., že s vozidlem v zahradě vůbec nezastavil. Z fotografií č. 25 a 26 lze pak jednoznačně určit, že na dané vozidlo je možné vidět ze sousední zahrady, tedy zahrady, kde v době nehody stála svědkyně V. a i tyto fotografie jednoznačně potvrzují její svědectví, že dané vozidlo po celou dobu viděla. Naopak provedenou fotodokumentací je vyvráceno tvrzení obv., že s vozidlem na zahradu nevjel a svědkyně tedy na vozidlo vůbec nemohla vidět. Tvrzení svědkyně pak dále podporuje i provedený plánek místa nehody, který vyhotovili policisté a i z něhož je patrné, že vozidlo skončilo v konečném postavení až v zahradě pana K. I z tohoto plánu je navíc jednoznačně určitelné, že svědkyně ze své zahrady zcela jednoznačně mohla vozidlo obv. po celou dobu po nehodě vidět. Tvrzení obv., že v době nehody seděl na místě spolujezdce a vozidlo řídil někdo jiný, pak vyvrací rovněž výpověď svědkyně V., která jednoznačně uvedla, že z vozidla žádná další osoba nevystoupila. Toto je pak dále kromě této svědecké výpovědi potvrzeno i technickým vyjádřením odborníka z firmy Mercedes Benz ČR s.r.o., z něhož je zcela jasné patrné, že pokud by na sedadle spolujezdce seděla nějaká osoba, pak by folie, která byla umístěna pod sedačkou spolujezdce reagovala na přítomnost osoby na této sedačce a v okamžiku nárazu by došlo k aktivaci airbagu. Z pořízené fotodokumentace je ovšem patrné, že k aktivaci airbagu došlo pouze na sedadle řidiče, kde tedy seděla osoba, kterou musel být právě obviněný Z., neboť pokud by tento seděl na sedadle spolujezdce, nutně by v okamžiku nárazu muselo dojít i k aktivaci tohoto airbagu. K tvrzení obv., že vozidlo bylo zakoupeno již jako poškozené, musí správní orgán konstatovat, že toto je dle jeho názoru zcela účelové tvrzení ze strany obv. ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Obv. sám policistům podepsal písemné prohlášení, že vozidlo žádnou technickou vadou v době nehody netrpělo a bylo v řádném technickém stavu. Danou závadu mohl již namítnout policistům, ovšem toto učinil až na základě důkazů, které svědčily o tom, že ve vozidle byl pouze on sám a obv. se tak snaží vyvinut ze své odpovědnosti za přestupek. Správní orgán tedy musí opakovaně konstatovat, že se mu dle jeho názoru podařilo zcela úspěšně vyvrátit všechny argumenty obv., proč dané vozidlo neřídil a že toto řídila osoba jemu blízká a z provedených a v odůvodnění uvedených důvodů má správní orgán zcela jednoznačně za prokázané, že dané vozidlo řídil právě obv. Z., neboť ve vozidle se v okamžiku nehody žádná jiná osoba nenacházela a vozidlo tedy zcela nutně musel řídit obv. Z.. Na základě všech shora uvedených skutečností tedy musí správní orgán konstatovat, že má za zcela jasné prokázané, že osobou, která dané vozidlo v okamžiku nehody řídila, je právě obv. Z. “

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ohledně otázky, kdo v době dopravní nehody řídil vozidlo, ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně a jeho argumentaci doplnil. Uvedl, že „...na základě podkladů a provedené svědecké výpovědi svědkyně paní J.V. považuje za jednoznačně prokázané, že se odvolatel přestupků kladených mu za vinu dopustil. Zdejší odvolací správní orgán po posouzení fotodokumentace zejména fotografie č. 37 a svědecké výpovědi svědkyně paní V. shledal, že paní V. měla dobrý výhled do místa, kde na zahradě pozemku pana Ing. K. zastavilo vozidlo odvolatele, tedy mohla veškeré popisované skutečnosti pozorovat vlastními smysly. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že považuje výpověď předmětné svědkyně za věrohodnou, neboť tato výpověď svědkyně je v souladu s fotodokumentací, protokolem o nehodě v silničním provozu i obsahem úředního záznamu o podání vysvětlení, sepsaným po nehodě. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že paní V. je nezávislou svědkyní, nemá žádný zájem na věci (neboť náhrada škody je řešena cestou pojišťovny), odvolatele nezná, tedy toliko při svědecké výpovědi uváděla, co vnímala vlastními

smysly. Tvzení odvolatele týkající se nevěrohodnosti dané svědkyně s odkazem na nepřijatou náhradu škody ve výši 45000,- Kč odvolatel nikterak nedokládá a zároveň tomuto tvrzení odporuje skutečnost, že svědkyně ani poškozený pan V. se nepřidali s náhradou škody do řízení o přestupku týkající se odvolatele a věc bezodkladně řešili s pojišťovnou. Vzhledem k tomuto je tedy zřejmé, že svědkyně eventuálním nátlakem na odvolatele nemůže plnění poskytované pojišťovnou žádným způsobem ovlivnit, neboť pojišťovna při pojistném plnění vychází z fotodokumentace poškození oplocení, tedy z objektivních podkladů a odvolatel taktéž plnění nemůže žádným způsobem ovlivnit ani ve prospěch ani neprospěch poškozeného. Ohledně odvolatelova tvrzení, že svědkyně V. nemohla do vozidla vidět, tedy nelze zjistit, že vozidlo řídil, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že jak již zdejší odvolací správní orgán uvedl viz výše, tak z fotodokumentace pořizené Policií ČR po nehodě je zřejmé, že svědkyně V. na vozidlo vidět mohla, tedy pokud by ve vozidle bylo více osob než jen odvolatel, pak by toto svědkyně ze své zahrady musela vidět mimo jiné právě proto, že pokud by odvolatel seděl na sedadle spolujezdce, pak by seděl na straně, na kterou měla svědkyně ten nejlepší možný výhled. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že svědkyně ve své svědecké výpovědi jednoznačně uvedla, že na vozidlo měla výhled od okamžiku jeho vjetí na pozemek pana K. až do chvíle, kdy k vozidlu došla a viděla vystupovat odvolatele z vozidla, dále uvedla, že ve vozidle seděla toliko jedna osoba a vyloučila jakoukoli možnost, že by ve vozidle jelo osob více. Skutečnosti, že se ve vozidle při jízdě a též po nehodě nacházela toliko jedna osoba, podpůrně potvrzuje mimo jiné též vyjádření od společnosti Mercedes - Benz Česká republika, s. r. o. (posuzováno jako podklad pro rozhodnutí), ze kterého vyplývá, že součástí sedadel ve vozidle je folie, která zabezpečuje aktivaci či deaktivaci airbagu podle toho, zda je sedadlo obsazeno či nikoli. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že pokud by ve vozidle s odvolatelem byla další osoba, která by po zastavení vozidla toto opustila, musela by tuto skutečnost svědkyně V. vidět, vzhledem k tomu, že však svědkyně V. tuto skutečnost svou výpovědí jednoznačně vyvrací, je zřejmé, že jde toliko o ryze účelovou argumentaci odvolatele, který se tímto snaží dosáhnout vyvinění se z předmětných přestupků. Výše uvedený závěr, že vozidlo v době nehody řídil odvolatel, svědčí dále i protokol o vyloučení technické závady ze dne 18. 7. 2011, v němž odvolatel stvrdil svým podpisem, **že byl řidičem předmětného vozidla**, které bylo v řádném technickém stavu a v průběhu jízdy se neprojevila žádná technická závada na vozidle, tedy technickou závadu jako příčinu dopravní nehody neuplatnil. Jak již bylo tedy výše uvedeno z provedeného dokazování i podkladů pro rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že řidičem předmětného vozidla byl jednoznačně odvolatel. Zdejší odvolací správní orgán se neztotožňuje s námitkou odvolatele, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť na základě provedeného dokazování a podkladů pro rozhodnutí bylo jednoznačně prokázáno, že vozidlo řídil odvolatel, a to v takové době po požití alkoholu, kdy byl ještě pod jeho vlivem, přičemž odvolatel se nechoval ohleduplně a ukázněně, když po projetí levotočivé zatáčky vyjel se svým vozidlem mimo komunikaci, přičemž došlo ke srážce s betonovou zábranou, poškození obrubníku chodníku, kanálu a oplocení pozemků pana V. a pana K. a poškození vozidla odvolatele. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že odvolatel svá tvrzení v průběhu řízení měnil, kdy v protokolu z ústního jednání (odmítl se seznámit se spisovou dokumentací) uváděl, že do zahrady pana K. nevjel, jeho vozidlo se zastavilo o betonovou zábranu poslední zahrady, přičemž díky tomu, že pravá část vozidla byla u betonové zábrany, nemohl z vozidla vystoupit. Tato jeho tvrzení jsou však v zásadním rozporu s pořizenou fotodokumentací z místa dopravní nehody, kdy je zjevné, že vozidlo prorazilo oplocení zahrady a skončilo až na zahradě pana K., přičemž rozhodně

pravou částí nenaléhalo na betonovou zábranu, která by bránila ve výstupu z vozidla pravými dveřmi u spolujezdce (jak vyplývá z vyjádření společnosti Mercedes - Benz pravé dveře nejspíše nešly otevřít pro deformaci, která vznikla při nehodě). Následně odvolatel tvrdil ve svých vyjádřeních po seznámení se spisovou dokumentací (ke které se dostavil dne 16. 9. 2011), že nemohl vystoupit pravými dveřmi u vozidla z důvodu jejich zaklínění a deformace po dopravní nehodě. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že správní orgán I. stupně se odvolatelovými námitkami zabýval a tyto na základě provedené svědecké výpovědi svědkyně V. a podkladů pro rozhodnutí vyvrátil a spáchání výše uvedených přestupků odvolateli jednoznačně prokázal, tedy plně dostal ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, když zjistil stav věci, o němž není důvodných pochybností.“ K rozhledovým podmínkám svědkyně V. žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že „...byť svědkyně na vozidlo viděla ze své zahrady a při cestě k vozidlu, nelze konstatovat, že na dveře řidiče neměla žádný výhled, neboť druhá strana vozidla jí nebyla zcela skrytá, tedy i když k vozidlu přicházela od dveří spolujezdce, tak by musela vidět, pokud by se dveře u řidiče otevřely či byť jen nastevřely. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že bez toho, aby se dveře otevřely, by z vozidla žádná osoba vystoupit nemohla, tedy i když dveře řidiče byly na druhé straně vozidla, tak by svědkyně jejich otevření musela vidět. Ohledně namítaného rozporu ve vzdálenostech svědkyně od předmětného vozidla či od hranice pozemku, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že svědkyni uvedená vzdálenost byla stanovena toliko odhadem, kdy v úředním záznamu o podání vysvětlení uvedla, že byla od hranice pozemku u silnice č. 1/20 vzdálena asi tři metry a v protokolu o svědecké výpovědi uvedla, že od vozidla mohla stát tak cca 3 metry. Tato tvrzení tedy nelze považovat za rozporná, neboť vzdálenost v době podání vysvětlení stanovila svědkyně od hranice pozemku stanovené živými tújemi, avšak do protokolu při své svědecké výpovědi na otázku správního orgánu uváděla svou vzdálenost od vozidla odvolatele, nikoli od hranice jejich pozemku stanovené tújemi. Ohledně námitky odvolatele týkající se toho, že svědkyně dle fotodokumentace nemohla za vozidlo na dveře řidiče vidět, se zdejší odvolací správní orgán vypořádal viz výše.“

Zdejší soud se zcela ztotožňuje s výše provedeným hodnocením důkazů a se závěrem, že byly k identifikaci žalobce jako pachatele přestupků zcela dostatečné.

Kardinálním důkazním prostředkem je zcela nepochybně svědecká výpověď svědkyně J.V., která vozidlo nepřetržitě sledovala po rozhodnou část nehodového děje, konkrétně od okamžiku, kdy vjelo na zahradu pana K., až do okamžiku, kdy k vozidlu došla. Svědkyně zejména viděla a následně popsala závěrečnou fázi, kdy vozidlo zastavilo v konečném postavení a kdy osádka vozidlo opouštěla. Jak správní orgán I. stupně (str. 7) tak žalovaný (str.13, 12) ve svých rozhodnutích neopomněli hodnotit rozhledové podmínky svědkyně, které jednoznačně umožňovaly zaznamenat, kolik osob se ve vozidle nacházelo a kolik osob vozidlo opouštělo. Svědkyně na výslovný dotaz správního orgánu I. stupně uvedla: „Po celou dobu, co jsem vozidlo viděla, tedy od vjetí na zahradu pana K., až do okamžiku, kdy jsem k vozidlu došla, jsem neviděla nikoho jiného z vozidla vystupovat, z vozidla vystupoval pouze zde přítomný obviněný.“ Rovněž opakovaně uvedla, že ve vozidle se nacházela pouze jedna osoba, a to muž, který seděl na místě řidiče. Podle žalobcovy verze „osoba blízká“ měla z vozidla vystoupit až po zastavení vozidla a žalobce se měl přemístit z místa spolujezdce na místo řidiče a následně vystoupit. Nehledě na to, že přemístění spolujezdce na místo řidiče bez vystoupení z vozidla je relativně časově náročné, což by nemohlo ujít pozornosti

svědkyně, pak připouští-li žalobce, že jej svědkyně při vystupování viděla, musela by zcela logicky vidět i jinou osobu vozidlo opouštějící, protože na výhledových poměrech se nic nezměnilo. Nelze dále přehlédnout, že k dopravní nehodě došlo 18. července 2011 v 9:00 hod, tedy v denní době, a byť podle protokolu o nehodě v silničním provozu bylo zataženo, bylo zároveň bez srážek a viditelnost do dálky nebyla snížena povětrnostními vlivy. Svědkyně navíc stála od vozidla cca 3 m. Správní orgány obou stupňů se neopomněly zabývat i tím, zda existují okolnosti, které by mohly snižovat věrohodnost svědecké výpovědi svědkyně V. Dospěly ke zcela logickému závěru, s nímž se ztotožňuje i zdejší soud, že takové okolnosti nejsou. Ostatně kromě věku svědkyně (ročník 1941) a snahy vylepšit si pozici při náhradě za poškozený plot nic konkrétního neuvedl ani žalobce. Jak žalovaný konstatoval, svědkyně je jen o 8 let starší než žalobce a zda ve vozidlu byla jedna či dvě osoby na ni neklade zvláštní nároky. Pakliže V. neuplatňovali právo na náhradu způsobené škody v přestupkovém řízení, nýbrž řešili náhradu škody přímo s pojišťovnou, nemůže obstát ani druhá žalobcem zmiňovaná okolnost. Pokud žalobce v žalobě poukazyval na rozpory ve výpovědi svědkyně (*Nejprve u policie uvedla, že přes vzrostlé túje nemá výhled na vozovku, aby následně uvedla, že sledovala vozidlo po celou dobu průběhu dopravní nehody, tedy již před tím, než se setrvačností objevilo na pozemku pana K., ale i v ten moment, kdy narazilo do betonové bariéry a poškozovalo plot pana V..*), nezakládá se jeho tvrzení na pravdě. Svědkyně podala pouze jednu svědeckou výpověď, a to dne 1.9.2011. Porovnával-li svědeckou výpověď s obsahem podaného vysvětlení na PČR dne 22.7.2011, tak ani v jednom případě svědkyně neuvedla, že *sledovala vozidlo po celou dobu průběhu dopravní nehody*.

Výpověď svědkyně je v souladu s pořízenou fotodokumentací, která především dokumentuje konečné postavení vozidla po dopravní nehodě a fakt, že byť je pozemek svědkyně osázen stromy, ty neznemožňují výhled na sousední pozemek pana K. Stejně skutečnosti vyplývají z plánu místa dopravní nehody. Že řidičem vozidla v době dopravní nehody byl žalobce, prokazuje i Protokol o vyloučení technické závady, který vlastnoručně podepsal dne 18.7.2011 sám žalobce. Pokud se žalobce brání nezpůsobilostí plně si uvědomit dosah textu v důsledku otřesu mozku, který utrpěl při dopravní nehodě, považuje soud jeho tvrzení za účelové a zejména za ničím nepodložené, ačkoliv mu v předložení lékařské zprávy (kterou by bez jeho souhlasu správní orgán ani soud neobdržel), nic nebránilo. Správní spis navíc obsahuje listinu vyhotovenou rovněž dne 18.7.2011, označenou jako „Potvrzení o zadržení řidičského průkazu“ vyhotovenou PČR. V této listině je popsán skutek, kterého se měl dopustit žalobce jako řidič vozidla Mercedes-Benz RZ 2P8 0540 dne 18.7.2011 v obci Kotousov. I tuto listinu žalobce podepsal, aniž by se v rubrice „vyjádření držitele zadrženého řidičského průkazu“ jakkoliv vyjádřil a zejména namítal neopodstatněnost zadržení řidičského průkazu, protože vozidlo neřídil. Za podstatné však soud považuje, že „původní přiznání“ žalobce v obou listinách nebylo pro posouzení toho, kdo byl řidičem vozidla při dopravní nehodě, jediným důkazem, někuli důkazem zcela zásadním.

Soud považuje za vhodné doplnit, že svědkyně ve svědecké výpovědi 1.9.2011 konstatovala, že po vystoupení žalobce z vozidla z místa řidiče svědkyni říkal, že *„...potřebuje zajistit odtahovou službu pro svoje vozidlo, na kterém si způsobil škodu...pan obviněný mi následně dal svoji vizitku s tím, že přes pojišťovnu vyřešíme škodu, kterou způsobil na našem pozemku.“* Dále uvedla, že *„...řidič vozidla mě pak navštívil ještě jednou*

v dopoledních hodinách...Ten den mi zde přítomný pan obviněný říkal, že dané vozidlo on sám neřídil. “

Projevy žalobce bezprostředně po dopravní nehodě ve srovnání s výše předestřenými pasážemi výpovědi svědkyně a dalším obsahem správního spisu svědčí zcela nepochybně o vývoji postoje žalobce k dopravní nehodě od srozumění se s odpovědností za delikt ní jednání, kterého se dopustil, ke snaze zprostit se odpovědnosti ze spáchaných přestupků.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 2 As 3/2004-70 (všechny zde zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), „Z ustanovení § 60 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nelze dovozovat, že odpovědnosti za spáchaný přestupek je možno se zbavit pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba účastníkovi blízká, bez toho, že by námitka tuto osobu identifikovala. Přenáší-li někdo odpovědnost za spáchání přestupku na jinou osobu, nemůže být nucen k identifikaci pachatele, musí však být srozuměn s tím, že správní orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. “

Takový právní názor zaujal Nejvyšší správní soud za situace, kdy správní orgán neměl k dispozici přímý důkaz o tom, zda se delikt ního jednání dopustil obviněný z přestupku či osoba jiná. V posuzovaném případě však nelze hovořit o jen o nepřímých důkazech a jejich uceleném řetězci, jak zmiňoval v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně. Svědkyně V. poskytuje zcela jednoznačný, přímý důkaz o osobě pachatele dopravních přestupků.

Soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu, jejich závěr, že vozidlo řídil žalobce, odpovídá skutkovým zjištěním a je zcela zákonný.

Rovněž žalobní bod o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci v důsledku absence znaleckého posudku na (ne)funkčnost airbagu neměl naději na úspěch.

Podle § 3 správního řádu platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55, vyslovil právní názor, že „Správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). “. Ve stejném rozsudku dále dovodil, že „Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání

dopustil, vznikla rozumná pochybnost; nemusí se tedy vyvíňovat, tj. prokázat, že se jednání nedopustil.“

S těmito právními názory se zdejší soud zcela ztotožňuje. Za stavu, kdy správní orgány neměly pochybnost o tom, že ve vozidle jela pouze jedna osoba a tou byl žalobce, je zcela právně irrelevantní, zda airbag na místě spolujezdce byl funkční či v poruše. Závěr žalovaného (str. 9,10) i v tomto směru soud považuje za zákonný. Bez významu ze stejného důvodu je polemika žalobce o okamžiku získání sdělení stran airbagu od technika Mercedesu Benz.

V řízení o přestupcích žalobce byla jeho vina z přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, prokázána bez sebemenších pochybností tedy správní orgány dostaly povinnosti stanovené v § 3 správního řádu.

Náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku upravuje § 77 přestupkového zákona. Podle něj *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Tvzení žalobce o vadnosti výroku proto, že řidiči nebyla uložena povinnost odevzdat řidičský průkaz, nemá zákonnou oporu.

Zpracování znaleckého posudku nebylo v řízení o přestupcích žalobce nadbytečným úkonem, nýbrž nutným pro posouzení, zda byl žalobce v době dopravní nehody pod vlivem alkoholu. Podle protokolu o dechové zkoušce byly alкотesty provedeny v době od 11:16 hod do 11:31 hod, přičemž ke spáchání přestupků došlo kolem 9:00 hod. Znalecký posudek byl proto nezbytný pro dopočet od hladiny alkoholu v krvi zjištěné v časovém odstupu po dopravní nehodě při odběru krve v rámci lékařského vyšetření, k času dopravní nehody.

Žalobce v žalobě konečně namítal, že nebyl řádně poučen o svých právech a povinnostech, aniž k tomuto tvrzení uvedl jakékoliv konkrétní skutkové okolnosti či děje. Takový žalobní bod není úplný (§ 71 písm. d) s.ř.s.) a dispoziční zásada, na níž je správní soudnictví založeno, brání jejímu přezkoumání.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková